

VI.

Μακριά από ανθρώπους που τους έχει χέσει γλάρος

Ρίξτε τα ρομπότ, διέταξε ο καπετάνιος κι ο Αϊντίν πετάχτηκε με περιέργεια στην κουπαστή, του έκανε εντύπωση λέξη που βγήκε από στόμα ναυτικού, το πλήρωμα έριξε στη θάλασσα τρεις μικρές πλωτές σχεδίες, σε καθεμιά τους στερεωμένη μια λάμπα με φιάλη προπανίου, ο μπάτσος του είχε ξεράσει το συνδυασμό πριν προλάβει να του βγάλει το πιστόλι από το στόμα, τα πράγματα πήγαν πολύ καλύτερα από ότι τα υπολόγιζε, δεν πέρασε ώρα που η σκόνη χοροπηδούσε πάνω σε μια αχτίδα φωτός, ενδιάμεσα έκανε διαλείμματα ρουφώντας τον ιδρώτα του, τα βογκητά του μπάτσου τον ενοχλούσαν περισσότερο από την κούραση, κατά το μεσημεράκι βγήκε στην επιφάνεια, κρανίου τόπος, παντού ερείπια και συντρίμια, τράβηξε τον μπάτσο ως την τρύπα και έφυγε στα τυφλά, επαφή έπιασε τη τέταρτη μέρα, μέχρι τότε έτρωγε στα συσσίτια της ερυθράς ημισελήνου και κοιμόταν στους καταυλισμούς των σεισμόπληκτων, πάνω στη βδομάδα τον μετέφεραν σε μια παραθαλάσσια κωμόπολη και του ανακοίνωσαν πως θα τον περνούσαν απέναντι με ψαροκάικο, δεν είχε να διαλέξει, θα ειδοποιούσαν τη γυναίκα του, περίμενε τρεις μέρες κλεισμένος, είχε πανσέληνο.

Να βγει ο λαμπαδόρος, διέταξε ο καπετάνιος παρατηρώντας το σόναρ και το χείλος του χαμογέλασε, πέσαμε σε κοπάδι από φασίστες, γύρισε στον Αϊντίν κλείνοντας του το μάτι, ο λαμπαδόρος λάμνοντας αθόρυβα στην ακίνητη θάλασσα γύριζε από σχέδια σε σχέδια, έσβηνε τη λάμπα του ρομπότ μαζεύοντας τα ψάρια στο φως της βάρκας του και τα οδηγούσε στην επόμενη, το καΐκι έκανε κύκλο ρίχνοντας το δίχτυ, το πλήρωμα το σούρωσε τραβώντας το συρματόσχοινο με το βίτζι, με τις μαγκάνες το έφερε κοντά και με τις απόχες έριχνε τους κολιούς στις παγολεκάνες που έμοιαζαν με λευκά κελιά.

Στη δεύτερη καλάδα έβγαλαν σαρδέλες και γαύρο, τρίτη δεν υπήρξε, ο λαμπαδόρος απομακρύνθηκε με τη λάμπα σβηστή, γλιστρούσε στο νερό κάνοντας οχτάρια σαν να είχε πει το φεγγάρι άσπρο πάτο, κάπου το είχε διαβάσει αυτό, ψηλά, τα σύννεφα σαν γομολάστιχα έσβηναν ένα ένα τ' αστέρια, μα ο ουρανός δεν είχε χάσει τη γυαλάδα του, τον πίνακα σου τον έσβησα και πούλησα το σβήσιμό του, είχε πει κάποτε ο νεαρός ζωγράφος στο δάσκαλό του, κάπου το είχε ακούσει αυτό, ο Αϊντίν πρώτη φορά έπιανε κουπί, είδε κι έπαθε μέχρι να πάρει την ευθεία, οδηγός του

το κίτρινο φως που μόλις ξεχώριζε απέναντι, όταν με το καλό πλησίαζε θα έπρεπε ν' ανάψει τη λάμπα και να κάνει σινιάλο τρεις φορές, η απάντηση θα τον οδηγούσε στο ακριβές σημείο προσέγγισης.

Κράτα το ρυθμό και μη κόψεις ούτε για τσιγάρο, θα σε πάρουν τα ρεύματα, τον είχε συμβουλέψει ο καπετάνιος, είσαι τυχερός, φυσάει λεβάντες κι αν δεν το γυρίσει σε τραμουντάνα σε τρεις ωρίτσες θα σε βγάλει απέναντι, τον θάρρεψε και του δωσε την ευχή του, ο Αϊντίν άναψε το σπύρτο πάνω στο ρολόι, είχε ξεπεράσει τις δυο ώρες χωρίς να αφήσει στιγμή τα κουπιά, μα πια δεν είχε νόημα, τα παράτησε και έγειρε πίσω βάζοντας τους αγκώνες για προσκέφαλο, τ' αστέρια έλειπαν κι ο ουρανός είχε χαθεί, το πούσι είχε κάτσει βαρύ πάνω στο πέλαγος κι η θάλασσα βαριανάσανε, άναψε τσιγάρο, αν ήμουν δροσοσταλίδα θα έβρισκα καταφύγιο στην άκρη ενός φύλλου, μονολόγησε και ψαχούλεψε την αριστερή τσέπη του παντελονιού του, η φυσαρμόνικα ήταν εκεί.

Με το πρώτο φως το πούσι άρχισε να αραιώνει, το άκουσμα του αμανέ τον τίναξε πάνω, ποιος ξέρει που τον είχαν βγάλει τα ρεύματα, μια φιγούρα μάζευε τα δίχτυα πάνω σε μια βενζίνα, ο ψαράς τον καλημέρισε στη γλώσσα της χώρας της δύσης, ο Αϊντίν δεν απάντησε, έπιασε τα κουπιά μα γρήγορα τα παράτησε, δεν είχε νόημα, η σημαία της χώρας της Δύσης κυμάτιζε στην πλώρη του περιπολικού που έπλεε καταπάνω τους και η ομίχλη είχε ξεδιαλύνει για τα καλά..

- Καλημέρα καπετάνιε.

- Καλώς τα παιδιά, πως από δω πρωί πρωί;

- Επιφυλακή, με το σεισμό απέναντι, ώρα είναι να πλακώσουν πάλι λαθρομετανάστες.

- Ο μόνος λαθρομετανάστης παλικάρια εδώ γύρω, είναι ένα δελφίνι που ξενέρωσε, αν το δείτε οδηγήστε το στ' ανοιχτά.

Το περιπολικό έκανε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών, ο Αϊντίν βουτηγμένος στα λάδια μέσα στο καπούγιο σήκωσε ελαφρά το μουσαμά κι ο καπετάν Στρατής σήκωσε τον αντίχειρα δείχνοντάς του πως όλα πήγαν καλά.

- Βγες και μακριά από ανθρώπους που τους έχει χέσει γλάρος.

Φούρνος με ξύλα, ένα μικρό ψυγείο, τζάκι, ένα σιδερένιο κρεβάτι, στη γωνία μια τσίγκινη σκάφη και μια κανάτα, ο ένας τοίχος βιβλιοθήκη, στον άλλο ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι, ένα παλιό ραδιόφωνο, ένας φορητός υπολογιστής και ένα κινητό τηλέφωνο, ένας μπαγλαμάς ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα. Όλα περιποιημένα. Από το ταβάνι κρεμόταν μια γυμνή λάμπα.

Ο καπετάν Στρατής είχε καβαλήσει τα εξήντα, το πρόσωπο του ψημένο από την αλμύρα και χαραγμένο από τα κύματα έδειχνε κάτι παραπάνω, μα το σώμα του στητό και δεμένο έδειχνε αρκετά λιγότερο, ένας γέρος σε σώμα νέου αυτοσαρκαζόταν, δεν είχε βγει στη σύνταξη, είχε αποσυρθεί οικειοθελώς, το σπιτάκι το βρήκε μισοερειπωμένο, του είχαν κάνει εντύπωση τα χοντρά πέτρινα ντουβάρια του και το μοναδικό παράθυρο που δεν έβλεπε στη θάλασσα, άνοιξε άλλα τέσσερα, εκεί στην ερημιά δεν τον ενόχλησε κανείς.

- Καφέ δεν έχω, δεν ευνοεί το κλίμα για παραγωγή, γέλασε για να σπάσει τον πάγο, θα πεις τσάι; Και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε:

- Προσπαθώ να είμαι αυτάρκης, δεν είναι καιροί να υποχρεώνεσαι. Το βολταϊκό και η ανεμογεννήτρια στη ταράτσα ίσα που φτάνουν για το ρεύμα του ψυγείου, της λάμπας και για να φορτίζω τις μπαταρίες στον υπολογιστή και το τηλέφωνο. Το καλοκαίρι ψάρι, το χειμώνα κυνήγι και ξόβεργκες. Εδώ πιο πάνω έχω ένα κήπο. Ευτυχώς υπάρχει

νερό, φυσική πηγή... Δεν μιλάς ε, φοβάσαι. Κοίτα, εδώ μπορείς να μείνεις όσο θες. Αλλά δεν θα αντέξεις πάνω από μήνα. Το πολύ. Θέλεις ζάχαρη;

Ο Αϊντίν του έγνεψε αρνητικά.

- Καλύτερα, η ζάχαρη ανήκει στα εισαγόμενα προϊόντα. Μια φορά το μήνα κατεβαίνω στο χωριό. Λάδι, μαγιά, αλεύρι, ρύζι, ζάχαρη, καμιά φορά λίγο τυρί, λίγα μακαρόνια. Θα με βόλευε βέβαια να ψωνίζω από απέναντι, αλλά βλέπεις έχουν χωρίσει τα νερά στη μέση.

Ο Αϊντίν δεν του ανοίχτηκε, οι απαντήσεις του μετρημένες και λακωνικές, τον ρώτησε αν μπορούσε να τον φιλοξενήσει για κάποιες μέρες, δικαιολογήθηκε κουρασμένος και του ζήτησε κάπου να πλαγιάσει, ο καπετάνιος έκλεισε τα παράθυρα και του έστρωσε καινούργια σεντόνια, στο εξής αυτός θα κοιμόταν κάτω, δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα.

Η φωτογραφία του Αϊντίν κάλυπτε ολόκληρη την οθόνη υγρών κρυστάλλων, φάτσα μοχθηρή, εγκληματία, αζύριστος με μακρύ κατσαρό μαλλί, νούμερο ένα ύποπτος ως εγκέφαλος της τρομοκρατικής επίθεσης της πρωτοχρονιάς, πριν δέκα χρόνια είχε εκτελέσει εν ψυχρώ δυο αστυνομικούς και είχε καταδικαστεί σε θάνατο, αποφυλακίστηκε με την αμνηστία όταν έπεσε το καθεστώς, σήμερα καταζητούμενος για μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο καπετάν Στρατής έπαιζε το μάτι του μια στο σάιτ της γειτονικής χώρας και μια στο κρεβάτι, το γαλήνιο ύφος στο πρόσωπο του Αϊντίν που αποκοιμόταν βαθιά, ήταν η αιτία να βγει ένα μειλίχιο χαμόγελο από τα χείλη του.

Σηκώθηκε κι άναψε φωτιά στα ξύλα της κουζίνας, έβαλε νερό στο τηγάνι, μέχρι να βράσει είχε ξελεπιδιάσει δυο τσιπούρες, όταν σώθηκε το νερό έριξε λίγο λάδι κι αλάτι, για λεμόνι ούτε να ακούσει, στο θέμα αυτό ήταν απόλυτος, μόνο οι ορεινοί βάζουν λαδολέμονο στα ψάρια.

- Να πω καλημέρα ή καλησπέρα καπετάνιε;

- Ότι και να πεις δίκιο θα χεις, πως κοιμήθηκες;

- Σαν πουλάκι ή σαν μοσχάρι; Πως το λέτε στη χώρα σας;

Αντί για απάντηση ο καπετάν Στρατής έκανε μια μεγάλη παύση.

- Ωστε τρομοκράτης ε! του πέταξε χωρίς προλόγους σέρνοντας μια μια τις συλλαβές.

Ο Αϊντίν τέντωσε τα μάτια του.

- Μη με κοιτάς σαν χάνος, σ' όλες τις εφημερίδες της χώρας σου, η μούρη σου είναι φάτσα κάρτα. Σ' έχουν επικηρύξει.

Έκανε άλλη μια παύση περιμένοντας την απάντηση του Αϊντίν, μα τον είδε να σφίγγει τις γροθιές του και να λοξοκοιτά στην πόρτα.

- Μη φοβάσαι δεν δε πρόδωσα. Ήταν λίγα τα λεφτά, τον καθησύχασε γελώντας. Ωστε δραπέτης ε;

Ο Αϊντίν έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι σαν να παραδεχόταν την ενοχή του.

- Όλοι κάποτε δραπετεύουμε. Άλλος από το σπίτι του, άλλος από το παρελθόν του, άλλος από τη φήμη του, άλλος από μια φυλακή... Κι εγώ δραπέτευσα από τη θάλασσα. Γύρισα όλο τον κόσμο και τώρα φυλακίστηκα σ' αυτό τον όρμο. Όταν δραπετεύεις, απλά αλλάζεις φυλακή.

Ο τόπος μύριζε βασιλικό και τριαντάφυλλο, τα γιασεμιά μπλέκονταν στα κάγκελα κι οι ζαρντινιέρες κρέμονταν στις βεράντες, οι ορτανσίες καμαρωτές κι οι μιγκόνιες φουντωμένες, την προτιμούσε τη συνοικία η Ιρίνα, οι μονοκατοικίες και τα δίπατα τής ταίριαζαν περισσότερο, όχι μόνο για την ευωδιά τους, μα και γιατί είχε άμεση επαφή με το κοινό της, παρατηρούσε στις αυλές τα πρόσωπα τους και προσάρμοζε ανάλογα το παίξιμο της, ο καλλιτέχνης πρέπει να είναι σε διαρκή

επικοινωνία με το κοινό, μα να μην υποτάσσεται σ' αυτό, αν και τελευταία έκανε πολλές εκπτώσεις, προχτές είχε υποκύψει πάλι στις παραγγελιές μια ανδροπαρέας που είχε έρθει στο τσακίρ κέφι.

Το κέρμα κύλησε στο πεζοδρόμιο ακολουθώντας σπειροειδή τροχιά, η Γετέρ το άπτησε και το μάζεψε στην ποδιά της, από τότε που έπιασαν τον πατέρα της είχε γίνει λιγομίλητη κι απρόσιτη, περισσότερο την είχε πειράξει που δεν πρόλαβε να τον αποχαιρετήσει, να του πει πόσο περήφανη ήταν γι' αυτόν, όταν όμως απέλυσαν τη μητέρα της θύμωσε, μια οργή φούντωσε μέσα της, πρώτη φορά είχε αισθανθεί έτσι στη ζωή της, της ερχόταν να του ορμήσει να του βγάλει τα μάτια, ο διευθυντής του μουσικού σχολείου έδειχνε ευγενέστατος, αυτό τον διάλογο δεν θα τον ξεχάσει ποτέ στη ζωή της.

- Δυστυχώς κυρία μου δεν μπορούμε να σας ανανεώσουμε τη σύμβαση.
- Μα γιατί, όλα τα χαρτιά μου είναι εντάξει.
- Λυπάμαι, μα δεν αρκεί αυτό.
- Θέλετε να πείτε πως δεν είστε ευχαριστημένος με τη δουλειά μου;
- Όχι ακριβώς.
- Τότε;
- Νομίζω ξέρετε πολύ καλά το λόγο.
- Μη μου μιλάτε με γρίφους, αυτή η δουλειά είναι τα πάντα για μένα, θα βρεθώ στο δρόμο κι εγώ κι η κόρη μου.
- Κυρία μου ξέρετε ότι αυτή τη στιγμή που μιλάμε στον τρίτο κόσμο πεθαίνουν χιλιάδες παιδιά; Μήπως αυτό σημαίνει πως πρέπει να κλείσω το ωδείο μου; Η τέχνη κυρία μου είναι πάνω από τη ζωή, όπως ακριβώς η μουσική είναι πάνω απ' όλες τις τέχνες.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει, ήταν η ώρα για το βαλς της επιστροφής, της άρεσε αυτή η ώρα της μέρας, που όλα καθηλώνονται, που πιάνουν το μέτρο τους και τα χρώματα μαλακώνουν, δεν έκανε λάθος, η κυρά στη βεράντα της έκανε νοήματα, πλησίασε χωρίς να διακόψει το κομμάτι, το θεωρούσε ιεροσυλία, ένα μονότονο κλαψούρισμα μπερδεύτηκε στ' αυτιά της, έχει βαλαντώσει από το μεσημέρι και δεν μπορώ να το κάνω καλά, της ψιθύρισε στο αυτί η κυρά, το μωρό κάρφωσε τα μάτια του στο δοξάρι που γλιστρούσε σαν χέλι πάνω στις χορδές και γαλήνεψε μονομιάς, η Ιρίνα έμεινε πάνω από την κούνια μέχρι την τελευταία νότα, δεν χρειάστηκε να παίξει δεύτερο, τι πιο γλυκό νανούρισμα, η κυρά την ευχαρίστησε κι έβαλε διακριτικά στη ποδιά της Γετέρ ένα χαρτονόμισμα, ήταν το δεύτερο για σήμερα, το πρώτο το είχε πάρει στη γωνιά του πάρκου, ένας άνδρας της ζήτησε να παίξει ένα γνωστό κλασσικό κομμάτι, ευχαρίστως του απάντησε κι αυτός της έβαλε στο χέρι ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα, διάβασε το, της πέταξε κι εξαφανίστηκε.

«Δεν έχουμε νέα του, δεν έπιασε ακόμα επαφή με τους δικούς μας, αλλά οι πληροφορίες λένε ότι δεν τον συνέλαβαν, μη φύγεις ακόμα, θα σε ειδοποιήσουμε».

Η αναβολή της φυγής έριξε κι άλλο το ηθικό της, η Ιρίνα τα πρωινά έψαχνε για δουλειά και τα απογεύματα έπαιζε στο δρόμο, έπρεπε να βγει το νοίκι χωρίς να πειράξει ένα μικρό κομπόδεμα που είχαν βάλει στην άκρη με τον Αϊντίν, το κρατούσε για τα ναύλα, οι λαθρέμποροι ζητούσαν τα μαλλιά της κεφαλής τους κι όλα μπροστά.

Ο Αϊντίν κατέβασε τα κιάλια και γύρισε στον καπετάν Στρατή που τόση ώρα έραβε αμίλητος τα δίχτυα, διοπτροφόρος φαινόταν άλλος άνθρωπος, ο καπετάνιος σήκωσε τα μάτια πάνω απ' τα γυαλιά, περιμένοντας την κουβέντα του.

- Ένα μεγάλο εμπορικό είναι αγκυροβολημένο στα ανοιχτά.

- Στα διεθνή ύδατα. Είναι μόνιμα εκεί. Αρόδο. Εργοστάσιο παιχνιδιών. Δουλεύουν πάνω από πεντακόσιοι πρόσφυγες. Συναρμολογούν παιδικά παιχνίδια. Κάθε βδομάδα έρχεται καράβι και τους τροφοδοτεί κατ' ευθείαν από τη μεγάλη χώρα της Ασίας. Ποιος το περίμενε... Η μόνη χώρα που απέμεινε από το ανατολικό μπλοκ...

- Υπάρχει και το νησί του ειρηνικού.

- Α, αυτοί! Καλή η περηφάνια, αλλά δεν τρώγεται.

- Τα παραλές. Μη ξεχνάς ότι έχουν εμπάργγο τόσα χρόνια.

- Έζησα πέντε χρόνια εκεί φίλε. Παντρεύτηκα, τα καλύτερα μου χρόνια. Ξέρεις τι έλεγε ένας φίλος μου - στέλεχος του κόμματος εκεί - για τη κατάσταση στη χώρα τους. Εδώ, έλεγε, δεν υπάρχει ανεργία, αλλά δεν είναι λίγοι αυτοί που κάθονται ή κάνουν δουλειές του ποδαριού. Όπως παραδόξως όμως οι παραγωγικοί στόχοι εκπληρώνονται. Παρά την υλοποίηση των στόχων τα ράφια στα καταστήματα είναι άδεια. Υπάρχει έλλειψη προϊόντων, αλλά από κανέναν δεν του λείπει τίποτα. Όσο για παιδεία υγεία, πολιτισμό, όλα τζάμπα. Όλοι περνούν καλά, αλλά και όλοι παραπονιούνται. Όταν όμως αγορεύει ο ηγέτης της επανάστασης πλημμυρίζουν τις πλατείες και ζητωκραυγάζουν. Άντε βγάλε άκρη.

- Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα; Άλλαξε την κουβέντα ο Αϊντίν.

- Αυτό ήταν όλο κι όλο; Ούτε βδομάδα δεν πέρασε.

Ο Αϊντίν σχημάτισε τον αριθμό και τράβηξε παράμερα. Όταν επέστρεψε τον παραμόνευε ανυπόμονη η ερώτηση του καπετάνιου.

- Τι έγινε;

- Θα έρθει ένας φίλος να με πάρει.

- Και πως είσαι σίγουρος ότι δεν θα σε πουλήσει.

Ο Αϊντίν ανασήκωσε το πάνω χέιλος του, μα τούτη τη φορά το χαρακτηριστικό ειρωνικό γελάκι του έκρυβε μέσα του μια μικρή αμφιβολία.

Ο μύλος ξεχώριζε από το δρόμο, στάθηκε στο πλάτωμα μέσα από τη δημοσιά, δεν ήθελε να δίνει στόχο στα διερχόμενα αυτοκίνητα, ξυρισμένος και φρεσκοσιδερωμένος έφτασε στο ραντεβού ένα τέταρτο νωρίτερα, ο καπετάν Στρατής του είχε δανείσει το άσπρο του πουκάμισο, τού πήρε λίγο και τα μαλλιά, στα μάρκα του άρεσε να κάνει τον κουρέα, καμιά σχέση με τη μοχθηρή φωτογραφία της επικήρυξης.

Τα νίκελ άστραφταν στις κάθετες ακτίνες του ήλιου, η μερσεντές φρέναρε στο άνοιγμα του δρόμου σηκώνοντας σύννεφα σκόνης, ίσα που άνοιξε η πόρτα του συνοδηγού κι αμέσως σπίναρε, σε λίγα δευτερόλεπτα το κοντέρ έγγραφε εκατόν σαράντα, θα μας σταματήσει καμιά τροχαία, του παρατήρησε ο Αϊντίν, μα ο Νίκος σανίδωσε το γκάζι κι έφερε τη κουβέντα εκεί που έπρεπε.

- Μη με ρωτάς γιατί το έκανα, ούτε θέλω να με ευχαριστήσεις. Και ούτε μου χρωστάς τίποτα. Αλλά μέχρι εδώ, δεν μπορώ να κάνω τίποτα παραπάνω. Η μάλλον το τελευταίο που μπορώ να κάνω, είναι να σου βρω δουλειά στα Ολυμπιακά έργα. Λείπουν χέρια και δεν ζητάνε χαρτιά. Τι κάνει η Ιρίνα;

- Καλά είναι. Δουλεύει δασκάλα σε ωδείο.

Η συζήτηση τέλειωσε εκεί, ζήτημα να αντάλλαξαν σ' όλη τη διαδρομή πέντε έξι κουβέντες, ο Αϊντίν σκέφτηκε ν' ανοίξει θέμα για το Τριεθνές μα το μετάνιωσε, τον ρώτησε για το Ολυμπιακό έργο, μα έπαιρνε τις απαντήσεις με το τσιγκέλι, το μυαλό του Νίκου στριφογύριζε στην προχτεσινή νυχτερινή επίσκεψη του Άφαντου, του είχε χτυπήσει το κουδούνι σε κατάσταση πανικού και του ζήτησε να τον φιλοξενήσει για λίγες μέρες, έκανε αμάν και πως να τον γνωρίσει, είχε αδυνατίσει, το σώμα του λιπόσαρκο επέπλεε μέσα στα λιγδιασμένα ρούχα του και το πρόσωπο του είχε βουλιάζει μέσα στα μακριά άσιαχτα μαλλιά, ο Νίκος δεν τον ρώτησε τι του

συνέβαινε, περίμενε ότι κάποια στιγμή θα του ανοιχτεί, μα ο Άφαντος δεν έβγαλε κουβέντα για την ταμπακιέρα, ως αργά τη νύχτα συζητούσαν περί ανέμων και υδάτων, όταν την άλλη μέρα επέστρεψε από τη δουλειά είχε εξαφανιστεί αφήνοντας ένα σημείωμα στη πόρτα του ψυγείου:

«Οι άγραφες σελίδες της ιστορίας, θα ξυπνούν
τη σκοτεινή πλευρά του μυαλού μας
στη δοκιμή της πιο άγριας αυτοκριτικής
και οι καμένες φωτιές από τον πάγο της ερήμου, θα ζουν
το αβέβαιο παρελθόν με τη σιγουριά του αύριο.
Το βλέμμα μου νιώθει τη σκόνη που σηκώνεται.
Βροχή θα γίνουμε».